

David Baldacci

Het recht van de macht

Zwarte Beertjes
Utrecht

Hij hield het stuur losjes vast terwijl de auto, met de lichten gedoofd, langzaam uitreed en tot stilstand kwam. Een paar laatste stukjes grind sprongen van de loopvlakken van de banden en toen omhulde de stilte hem. Hij nam even tijd om aan de omgeving te wennen en haalde vervolgens een oude maar nog goede verrekijker te voorschijn. Langzaam verscheen het huis in beeld. Hij verschoof soepel en vol zelfvertrouwen op zijn stoel. Zijn tengere gestalte was nog net zo gespierd als vroeger. Op de stoel naast hem lag een rugzak. Het interieur van de auto was verschooten maar schoon.

De auto was gestolen. Van een zeer onwaarschijnlijke plek.

Aan de achteruitkijkspiegel hingen een paar minipalmboompjes. Hij glimlachte boosaardig toen hij ernaar keek. Binnenkort zou hij zelf naar het land van de palmbomen gaan. Rustig, doorschijnend blauw water, zalmkleurige zonsondergangen en 's morgens laat opstaan. Hij moest weg. Het was tijd. Bij alle gelegenheden dat hij dat tegen zichzelf had gezegd, had hij zich nooit zo zeker gevoeld als nu.

Met zijn zezenzestig jaar kwam Luther Whitney in aanmerking voor een uitkering, hij was lid van de ouderenbond. De meeste mannen van zijn leeftijd legden zich toe op tweede carrières als grootvaders, parttime opvoeders van hun kleinkinderen, zittend in huiselijke fauteuils om hun versleten gewrichten te ontzien, terwijl hun aderen dichtslibden met de rommel van het leven dat achter hen lag.

Luther had in zijn hele leven maar één carrière gehad. Die bestond uit het binnendringen van woonhuizen en bedrijfspanden van anderen, meestal 's nachts, zoals nu, en het wegnemen van hun bezittingen, zoveel hij maar kon dragen.

Hoewel hij zich duidelijk aan de verkeerde kant van de wet bevond, had Whitney, behalve in de verwarrende oorlog in het grensgebied tussen Noord- en Zuid-Korea, nooit een pistool afgevuurd of uit woede of angst een mes getrokken. En de enige klappen die hij ooit had uitgedeeld, vielen in bars, en dan alleen nog uit zelfverdediging, als het bier mannen moediger maakte dan ze behoorden te zijn.

En hij nam alleen van hen die zich konden permitteren het kwijt te raken. Hij vond zichzelf niet verschillen van de legers mensen die zich koesterden in de nabijheid van de rijken en die hen voortdurend probeerden over te halen dingen te kopen die ze niet nodig hadden.

Een aanzienlijk deel van zijn ruim zestig jaren had hij doorgebracht in diverse halfopen en streng bewaakte heropvoedingsinrichtingen langs de oostkust. Drie eerdere veroordelingen voor ernstige misdrijven in drie verschillende staten hingen als blokken graniet om zijn nek. Jaren waren uit zijn leven gesneden. Belangrijke jaren. Maar daar kon hij niets meer aan veranderen. Hij had zijn vaardigheden verfijnd tot een niveau dat de kans op een vierde veroordeling tot een minimum beperkte. Want er bestond absoluut geen twijfel over de gevolgen die een vierde arrestatie zou hebben: hij zou de volle twintig jaar krijgen. En op zijn leeftijd was twintig jaar hetzelfde als de doodstraf. Dan konden ze hem net zo goed op de stoel zetten, wat de manier was waarop de staat Virginia gewoonlijk met uitzonderlijk slechte mensen omging. De burgers van deze staat, die een enorm historisch verleden had, waren in het algemeen godvrezende mensen en het geloof steunde de opinie dat misdadigers met gelijke munt moesten worden terugbetaald. De staat Virginia slaagde erin meer criminelen tot de doodstraf te veroordelen dan alle andere staten, op twee na: Texas en Florida; en de leiders deelden de morele sentimenten van hun zuidelijke zusterstaten. Maar niet in het geval van een simpele inbraak; zelfs de brave burgers van Virginia kenden hun grenzen.

Ondanks alle risico's die hij liep, kon hij zijn ogen niet van het huis afhouden. Landhuis, zou men natuurlijk moeten zeggen. Het had hem al verscheidene maanden geïntrigeerd. Vannacht zou die fascinatie eindigen.

De Coppers, heette het.

Huizen in deze omgeving namen zoveel grond in beslag en verspreidden zoveel pracht en praal, dat ze hun eigen naam verdienen. De ironie van de naam van zijn doelwit ontging hem niet. Middleton, Virginia. Drie kwartier rijden van Washington D.C., over een bochtige weg in westelijke richting. Een woongebied met uitgestrekte landgoederen, plichtmatige Jaguars en paarden met prijskaartjes waarvan de inwoners van een heel appartementengebouw in de binnenstad een jaar lang konden eten.

De adrenalinestroom die elke klus begeleidde, was iets wat nergens anders mee te vergelijken was. Hij stelde zich voor dat de slagman zich zo moest voelen terwijl hij in een nonchalante draf langs de honken liep, rustig de tijd nemend, nadat het zojuist geraakte leer ergens buiten het stadion was beland. De toeschouwers waren opgestaan, vijftigduizend paar ogen gericht op één menselijk wezen; alle lucht van de hele wereld leek de ruimte in te worden gezogen, om plotseling vervangen te worden door de boogbal die het resultaat was van de glorieuze zwaai met de knuppel van één enkele man.

Met zijn nog steeds scherpe blik nam hij de omgeving zorgvuldig in zich op. Een enkel vuurvliegje knipoogde naar hem. Verder was hij alleen. Hij luisterde enige tijd naar het aanzwellende en afnemende gezang van de krekels, en toen verdween ook dat geluid naar de achtergrond.

Hij startte de auto, reed nog een klein stukje door en draaide vervolgens achteruit een kort grindpad op dat eindigde bij een groot aantal dikke bomen. Zijn staalgrijze haar werd bedekt door een zwarte skimuts. Zijn gelooid gezicht was ingesmeerd met zwarte camouflagecrème; groene ogen bewogen rustig heen en weer boven hoekige kaken. Hij zag eruit als de commando die hij ooit geweest was. Luther stapte uit de auto.

Gehurkt achter een boom observeerde hij zijn doelwit. Zoals veel buitenverblijven die geen echte boerderijen waren, had de Coppers een enorm smeedijzeren hek vol ornamenten tussen twee bakstenen zuilen. Maar het landgoed zelf was niet door een hek omgeven. Het terrein was direct toegankelijk vanaf de weg of vanuit het nabijgelegen bos. Luther naderde vanuit het bos. Het kostte hem twee minuten om de rand van het maïsveld naast het huis te bereiken. De eigenaar hoefde vast niet zelf groenten te verbouwen, maar blijkbaar had hij zich aangepast aan de gewoonten van het platteland. Luther vond het best, want het bood hem een vrijwel onzichtbare route naar de voordeur. Hij wachtte enige tijd en verdween toen in de omarmende massa van de maïsstengels.

Gelukkig lag er geen rommel op de grond en zijn tennisschoenen maakten geen geluid, wat belangrijk was omdat elk geluid hier ver droeg. Hij hield zijn blik recht vooruit gericht; zijn voeten, na veel training, zochten voorzichtig hun weg door de dunne rijen, en compenseerden de lichte oneffenheden in de bodem. De nachtlucht voelde koel aan na de afmattende hitte van de

zoveelste windstille zomerdag, maar bij lange na niet koel genoeg om zijn adem te veranderen in dunne condenswolkjes die van een afstand gezien konden worden door de rusteloze blikken van hen die niet slapen konden.

Luther had deze operatie de afgelopen maand al verscheidene keren getimed, altijd stoppend bij de rand van het maïsveld voordat hij het terrein voor het huis op stapte en het niemandsland overstak. In zijn hoofd was elk detail honderden keren uitgewerkt, totdat een compleet scenario van bewegingen, wachten, gevolgd door meer bewegingen, vast in zijn geheugen verankerd zat.

Aan de rand van het open terrein hurkte hij neer en keek nog eens goed om zich heen. Hij hoefde zich niet te haasten. Geen honden waar hij zich zorgen over hoefde te maken, gelukkig maar. Want geen mens, hoe jong en snel ook, kon harder lopen dan een hond. Maar het was vooral het geluid dat ze maakten, dat mannen als Luther schrik aanjoeg. Er was ook geen omgevingsalarmsysteem, waarschijnlijk vanwege de ontelbare malen vals alarm dat veroorzaakt zou worden door herten, eekhoorns en wasberen, die in grote aantallen in dit gebied voorkwamen. Straks zou Luther echter geconfronteerd worden met een zeer geavanceerd binnenalarm dat hij binnen drieëndertig seconden onschadelijk moest maken, met inbegrip van de tien seconden die hij nodig had om het controlepaneel te verwijderen.

De privé-bewakingsdienst had twintig minuten geleden door de omgeving gesurveilleerd. Van die nepagenten werd verwacht dat ze elk uur een sector controleerden en dat ze hun routes varieerden. Maar na een maand observeren had Luther vrij eenvoudig een patroon kunnen ontdekken. Hij had ten minste drie uur voordat ze weer langskwamen. Die tijd zou hij bij lange na niet nodig hebben.

Het terrein was aardedonker, en dichte struiken, van levensbelang voor het inbrekersgilde, zaten tegen de bakstenen entree gekleefd, als rupsennesten tegen een boomtak. Hij controleerde elk raam van het huis; ze waren allemaal donker en niets bewoog. Twee dagen geleden had hij gezien hoe de bewoners in een karavaan het huis verlieten om naar het zuiden te vertrekken, waarbij hij zorgvuldig had bijgehouden of ook al het personeel was vertrokken. Zelfs hun reisroute was hem bekend. Het meest nabijgelegen landgoed lag bijna twee kilometer verderop.

Hij haalde diep adem. Hij had alles zorgvuldig gepland, maar

het was een feit dat je in deze bedrijfstak nooit met alles rekening kon houden.

Hij stelde de draagriemen van zijn rugzak wat ruimer, toen gleed hij het maïsveld uit, liep in grote soepele passen over het gazon en na tien seconden stond hij tegenover de dikke, massief houten voordeur die was verstevigd met een stalen frame en voorzien van een afsluitsysteem dat bovenaan stond op de lijst van onkraakbare sloten. Beide feiten verontrustten Luther niet in het minst.

Een kopie van de voordeursleutel kwam uit zijn jaszak te voorschijn en werd in het sleutelgat gestoken, zonder echter te worden omgedraaid.

Hij luisterde nog een paar seconden. Toen deed hij zijn rugzak af en trok hij andere schoenen aan, zodat er geen moddersporen in het huis terecht zouden komen. In zijn hand hield hij een elektrische schroevendraaier waarmee hij het schakelschema dat hij moest misleiden, tien keer zo snel kon blootleggen als met een handschroevendraaier. Het volgende apparaat dat hij voorzichtig uit zijn rugzak haalde, woog precies 175 gram en was nauwelijks groter dan een zakrekenmachine, en afgezien van zijn dochter was het de beste investering die hij ooit had gedaan. Het apparaatje, dat hij de bijnaam 'Wijsneus' had gegeven, had Luther geholpen bij zijn laatste drie klussen, zonder mankeren.

De vijf getallen die de code van het beveiligingssysteem van dit huis vormden, waren Luther al bekend en hij had ze in zijn computer geprogrammeerd. De juiste volgorde was nog steeds een raadsel voor hem, maar dat obstakel zou moeten worden weggenomen door zijn kleine kameraad vol micro-elektronica, als hij tenminste het oorverdovende gekrijs wilde voorkomen dat onmiddellijk zou opklinken uit de vier geluidskanonnen op de hoeken van het duizend vierkante meter grote fort dat hij wilde binnendringen. Daarop zou het telefoontje naar de politie volgen, gedaan door de naamloze computer waarmee hij straks de strijd zou aanbinden. Het huis had ook drukgevoelige ramen en vloerplaten, en niet-verwijderbare deurmagneten. Al deze zaken zouden niets voorstellen als Luther de strijd won.

Hij keek naar de sleutel in de deur en met een geoefende beweging haakte hij Wijsneus aan zijn riem, zodat hij bewegingloos tegen zijn zij hing. De sleutel draaide moeiteloos rond in het slot en Luther bereidde zich voor op het volgende geluid dat hij zou horen: de lage pieptoon van het beveiligingssysteem, die de

naderende ondergang van de insluiper aankondigde als deze niet binnen de toegestane tijd – en geen milliseconde meer – het correcte antwoord intoetste.

Hij trok plastic handschoenen aan met een extra laagje op de vingertoppen en de handpalm. Het was niet zijn gewoonte sporen achter te laten. Luther haalde één keer diep adem, draaide de sleutel om in het slot en opende de deur. Onmiddellijk werd hij geconfronteerd met het doordringende gepiep van het alarmsysteem. Snel begaf hij zich door de enorme foyer naar het schakelpaneel van het beveiligingssysteem.

De elektrische schroevendraaier draaide geluidloos rond; zes stukjes metaal vielen in Luthers hand en werden in een draagtasje aan zijn riem gedaan. De dunne draden die aan Wijsneus waren bevestigd lichtten op in het maanlicht dat door het raam naast de deur naar binnen viel, en toen vond Luther, als een chirurg rondtastend in de borstholte van een patiënt, de juiste plek. Hij klemde de draden vast en zette zijn kameraad aan.

Vanaf de overkant van de hal staarde een karmozijnrood oog hem aan. De infrarooddetector had zich al geconcentreerd op Luthers lichaamswarmte. Terwijl de seconden wegtikten, wachtte het apparaat rustig af tot het brein van het beveiligingssysteem hem tot vriend of tot vijand zou verklaren.

Sneller dan het oog kon waarnemen schoten de oranje-gele cijfers over Wijsneus' display; de resterende tijd lichtte op in een klein vierkantje rechtsboven. Na vijf seconden verschenen de getallen 5, 13, 9, 3 en 11 op het kleine display en ze bleven daar staan.

De pieptoon stopte abrupt, het rode licht doofde en werd vervangen door een vriendelijk groen licht, en Luther kon aan de slag. Hij maakte de draden los, schroefde de afdekplaat weer op zijn plaats, pakte zijn apparatuur in en deed zorgvuldig de voordeur dicht.

De slaapkamer van de heer en de vrouw des huizes was op de derde verdieping, bereikbaar met een lift in de vestibule rechts van hem. Maar Luther besloot de trap te nemen. Hoe minder afhankelijk hij was van zaken die hij niet volledig onder controle had, hoe beter. Een paar weken vastzitten in een lift was geen onderdeel van zijn strijdplan.

Hij keek naar de detector in de hoek van het plafond; de recht-hoekige mond glimlachte naar hem en de detectiestraal was in diepe slaap. Toen begon hij de trap op te lopen.

De deur van de slaapkamer was niet op slot. In een paar seconden had hij zijn energiezuinige softlight-werklamp opgezet en hij nam even tijd om rond te kijken. De groene gloed van een tweede controlepaneel naast de deurpost van de slaapkamer was zichtbaar in de duisternis.

Het huis was minder dan vijf jaar geleden gebouwd. Luther had op het provinciehuis de akten gecontroleerd en het was hem zelfs gelukt bij de planologische dienst toegang te krijgen tot de plattegronden van het huis. Het was groot genoeg om een speciale vergunning van de lokale overheid te verisen en die had men natuurlijk graag verstrekt. Alsof men de rijken ooit iets zou weigeren.

Op de plattegronden waren geen verrassingen te zien. Het was een groot, degelijk huis dat zijn prijskaartje van enkele miljoenen dollars – cash betaald door de eigenaar – meer dan waard was.

Luther had dit huis al eens eerder bezocht, bij daglicht, terwijl overal mensen rondliepen. Hij was zelfs in deze kamer geweest en hij had gezien wat hij moest zien. Dat was de reden waarom hij nu hier was.

Vijftien centimeter dikke kroonlijsten keken op hem neer toen hij neerknielde naast het gigantische hemelbed. Naast het bed stond een nachtkastje met daarop een klein, zilveren klokje, een onlangs verschenen paperback en een antieke, verzilverde briefopener met een dik lederen handvat.

Alles in het huis was groot en kostbaar. Er waren drie inloopkasten in de slaapkamer, elk met het formaat van Luthers woonkamer. Twee ervan werden in beslag genomen door dameskleding, schoenen, tassen en elk ander vrouwelijk attribuut waaraan men bewust of onbewust geld kon uitgeven. Luther keek naar de ingelijste foto's op het nachtkastje en met een grimmige blik staarde hij naar de twintig-en-nog-wat jaar oude vrouw des huizes die naast haar zeventig-en-nog-wat jaar oude echtgenoot stond.

Die ouwe had het aardig voor elkaar, vond Luther. Enkele van de foto's gaven een niet mis te verstaan beeld van de proporties van de vrouw des huizes en een snelle blik door de kast leerde hem dat haar smaak tegen het hoerige aanleunde.

Hij keek naar de manshoge spiegel en bestudeerde de gebeeldhouwde lijst eromheen. Vervolgens onderzocht hij de zijkanten. Het was een zwaar, vernuftig stuk werk, verzonken in de muur, zo leek het tenminste, maar Luther wist dat er scharnieren

waren, heel zorgvuldig verborgen in de smalle uitsparing, vijftien centimeter van de boven- en onderkant. Hij keek weer naar de spiegel. Hij had het grote voordeel dat hij een dergelijk model een paar jaar geleden al eens had gezien, hoewel hij toen niet van plan was hem open te breken. Maar je mocht een tweede gouden ei niet afslaan omdat je er al een had, en dat was ongeveer vijftigduizend dollar waard geweest. De prijs die hem aan de andere kant van deze spiegel wachtte, zou wel eens het tienvoudige daarvan kunnen zijn.

Met gebruik van een breekijzer en brute kracht zou hij het afsluitsysteem in de lijst wel de baas kunnen, maar dat zou hem veel kostbare tijd kosten. En, wat belangrijker was, het zou duidelijke aanwijzingen achterlaten dat er ingebroken was. En hoewel het de bedoeling was dat er de komende weken geen mensen in het huis kwamen, je kon nooit weten. Als hij vertrokken was zou er geen duidelijk bewijs zijn dat hij er ooit geweest was. Het was zelfs mogelijk dat ze na hun terugkeer de kluis pas na enige tijd zouden controleren. In elk geval was het niet nodig de brute methode te volgen.

Hij liep snel naar het grote tv-scherf tegen de ene wand van de ruime kamer. Dit deel was ingericht als zitkamer, met enkele met chintz beklede stoelen en een grote salontafel. Luther keek naar de drie afstandsbedieningen die op de tafel lagen. Eén voor de tv, één voor de video en één die hem negentig procent van zijn nachtelijke arbeid zou besparen. Op elk ervan stond een merknaam en ze leken tamelijk veel op elkaar, maar een kort experiment toonde aan dat twee afstandsbedieningen de bijbehorende apparaten in werking stelden en de derde dat niet deed.

Hij liep terug door de kamer, richtte het apparaat op de spiegel en drukte op het eenzame rode knopje onderaan. Voor de meeste mensen betekende deze handeling dat hun videorecorder nu een programma opnam, maar vannacht, in deze kamer, betekende het dat de bank haar deuren opende voor haar enige, gelukkige cliënt. Luther zag de deur soepel openzwaaien, geluidloos draaiend op de onderhoudsvrije scharnieren die nu zichtbaar werden. Uit gewoonte legde hij de afstandsbediening op exact dezelfde plek waar ze had gelegen. Vervolgens trok hij een opvouwbaar plunjezak uit zijn rugzak en ging de kluis binnen.

Toen hij het licht van zijn lamp door het duister bewoog, was hij erg verrast toen hij in het midden van het kamertje, dat ongeveer twee bij twee meter groot was, een fauteuil zag staan. Op de leu-

ning lag een soortgelijke afstandsbediening, vermoedelijk om te voorkomen dat men ooit per ongeluk ingesloten werd. Daarna ging zijn blik naar de legplanken langs de beide zijmuren.

Het contante geld, in nette bundeltjes, verdween als eerste in zijn plunjezak en daarna volgde de inhoud van de smalle dozen die zeker geen namaakjuwelen bevatten. Luther telde ongeveer tweehonderdduizend dollar aan verhandelbare waardepapieren en twee kleine dozen, de ene vol antieke munten en de andere vol postzegels, waarvan er een, met een afbeelding in spiegelbeeld, die Luther deed slikken. Hij negeerde de blanco cheques en de dozen vol documenten, die waardeloos voor hem waren. Met een eerste snelle schatting kwam hij op bijna twee miljoen dollar, misschien meer.

Hij keek nog een keer om zich heen, erop lettend dat hij geen verborgen plekjes over het hoofd zag. De muren waren dik. Ze moesten wel brandveilig zijn, bedacht hij, of zo brandwerend als maar mogelijk was. De ruimte was niet hermetisch afgesloten; de lucht was fris, niet bedompt. Iemand zou het hier dagenlang uit kunnen houden.

De limousine reed in flinke vaart over de weg en ze werd gevolgd door een bestelwagen. Beide chauffeurs waren ervaren genoeg om hun weg te vinden zonder hun koplampen aan te doen.

In het ruime zitgedeelte van de limousine zaten een man en twee vrouwen. Een van de vrouwen was tamelijk dronken en ze deed verwoede pogingen zichzelf en de man uit te kleden, ondanks de lichte tegenstribbelingen van haar slachtoffer. De andere vrouw zat tegenover hen, met stijf op elkaar geknepen lippen. Ogen-schijnlijk deed ze haar best het belachelijke spektakel, waarbij veel gehijgd en gegiecheld werd, te negeren, maar in werkelijkheid observeerde ze nauwkeurig elke beweging van het paar. Haar aandacht schoot voortdurend heen en weer van het grote boek dat open op haar schoot lag, waarin afspraken en notities elkaar verdrongen, naar de man die tegenover haar zat en die, terwijl de vrouw naast hem haar naaldhakken uittrok, van de gelegenheid gebruik maakte om zichzelf nog een drankje in te schenken. Zijn vermogen om alcohol te consumeren was enorm. Hij kon twee keer zoveel drinken als hij vanavond al op had zonder uiterlijke verschijnselen te tonen: geen moeite met spreken of oncontroleerbare bewegingen, wat fataal kon zijn voor een man in zijn positie.

Ze moest hem wel bewonderen, om zijn obsessies en zijn ware ruwe kanten, terwijl hij tegelijkertijd in staat was de buitenwereld een beeld van zichzelf te geven dat puurheid en kracht uitstraalde, trivialiteit en op hetzelfde moment grootsheid. Iedere vrouw in Amerika was verliefd op hem; zowel jongere als oudere vrouwen waren dol op zijn klassieke knappe uiterlijk en zijn immense zelfverzekerdheid, en bovenal, op wat hij vertegenwoordigde. En hij beantwoordde die universele bewondering met een passie die, hoewel zij misplaatst was, haar altijd verbijsterd had.

Jammer genoeg werd die passie nooit op haar gericht. Ondanks al haar subtiele signalen: de aanrakingen die net iets te lang duurden, hoe ze zich 's morgens, als ze er op haar best uitzag, altijd meteen bij hem meldde, alle seksuele zinspelingen tijdens hun strategiebesprekingen; ze bleef gewoon een van de 'jongens'. Maar daar was nog tijd genoeg voor. Tot dat moment aanbrak – en dat zou ooit gebeuren, prentte ze zichzelf in – zou ze geduldig moeten zijn.

Ze keek naar buiten. Dit duurde te lang. Ze haatte dit soort impulsieve daden. Haar mondhoeken krulden op van ongenoegen.

Luther hoorde de auto's de oprijlaan aan de voorkant oprijden. Zijn ogen bevestigden de mededeling die zijn oren hem al hadden gedaan. Het kostte hem een seconde om te bedenken dat zijn ontsnappingsroute was afgesneden en wat zijn alternatieve plan moest zijn. Hij liep naar een ander raam en volgde de karavaan die om het huis naar de achterkant reed, waar ze vanaf de weg niet te zien was. Hij zag vier mensen uit de limousine stappen en één uit de bestelwagen. Zijn hersens zochten razendsnel naar de mogelijke identiteit van de personen. Het was een te klein gezelschap om de bewoners van het huis te zijn. En te groot voor een gewoon controlebezoek. Hij kon geen gezichten onderscheiden. Heel even be kroop hem de ironische mogelijkheid dat er dezelfde nacht misschien twee keer ingebroken zou worden. Maar toen schudde hij zijn hoofd. Dat zou een te groot toeval zijn. In dit soort zaken, net als veel andere zaken, werkte je met percentages. Trouwens, inbrekers naderden hun doelwit niet in een optocht, in kleding die meer geschikt leek voor een avondje stappen.

Hij dacht snel na, terwijl gedempte geluiden, vermoedelijk

afkomstig van achter het huis, zijn oren bereikten. Hij nam een besluit, pakte zijn tas, zette het binnenalarm weer aan, dankbaar voor zijn goede geheugen voor getallen, en sloop naar de kluis. Hij trok zorgvuldig de deur achter zich dicht totdat deze in het slot viel, en vervolgens drukte hij zich zo dicht mogelijk tegen de achterwand van het kleine kamertje. Nu moest hij wachten.

Hij vervloekte zijn pech; alles leek zo soepel te gaan. Toen schudde hij die gedachte van zich af en dwong zichzelf regelmatig adem te halen. Het was net als vliegen. Hoe vaker je het deed, des te groter was de kans dat er iets ergs gebeurde. Hij moest gewoon afwachten en hopen dat de zojuist binnengekomen bezoekers het niet nodig vonden een storting te doen in de privé-bank waarin hij zich bevond.

Gelach en gedreun van stemmen bereikten hem, te zamen met het harde gepiep dat klonk als een straaljager die vlak over zijn hoofd scheerde. Er scheen enige verwarring te bestaan over de code die moest worden ingetoetst. Een zweetdruppel verscheen op Luthers voorhoofd toen hij bedacht wat er zou gebeuren als het alarm afging en de politie voor de zekerheid elke centimeter van het huis zou willen controleren, te beginnen met zijn kleine schuilplaats.

Hij vroeg zich af hoe hij zou reageren als hij hoorde dat de deur werd geopend en het licht naar binnen stroomde, zonder de geringste kans dat hij onopgemerkt bleef. De vreemde gezichten die naar binnen keken, de getrokken wapens, het voorlezen van zijn rechten. Hij moest bijna lachen. In de val als een verdomde rat, geen enkele uitweg. Hij had al bijna dertig jaar niet gerookt, maar op dit moment snakte hij naar een sigaret. Zonder geluid te maken zette hij zijn tas neer, ging zitten, strekte langzaam zijn benen zodat ze niet in slaap zouden vallen, en wachtte.

Zware voetstappen op de blank eiken traptreden. Wie ze ook waren, het kon hun weinig schelen dat iemand hoorde dat ze er waren, wat zowel een goed als een slecht teken was. Hij telde er vier, mogelijk vijf. Ze sloegen linksaf en kwamen zijn kant op.

De deur van de slaapkamer ging open met een licht geknars. Luther dacht na. Alles was weggehaald of teruggelegd op zijn plaats. Hij had alleen de afstandsbediening aangeraakt en die had hij precies in het stofpatroon teruggelegd. Hij kon nu nog maar drie stemmen onderscheiden, een man en twee vrouwen. Een van de vrouwen klonk dronken, de andere was een en al

zakelijkheid. Toen verdween mevrouw Zakelijkheid, de deur werd dichtgedaan maar niet op slot gedraaid, en mevrouw Dronken en de man waren alleen. Waar waren de anderen? Waar was mevrouw Zakelijkheid naartoe? Het gegiechel ging door. Voetstappen kwamen in de richting van de spiegel. Luther maakte zich zo klein mogelijk en hoopte dat de stoel hem aan het zicht zou onttrekken, maar hij wist dat dat onmogelijk was.

Een golf licht trof hem recht in de ogen en hij hapte naar adem toen zijn kleine inktzwarte wereldje plotseling in een helder daglicht werd gezet. Hij knipperde snel met zijn ogen om ze aan te passen aan het licht, en in enkele seconden vernauwden zijn pupillen zich tot speldenknopjes. Daarna niets, behalve het licht; het was er nog steeds, maar geen geschreeuw, geen gezichten, geen wapens.

Uiteindelijk, nadat er een volle minuut was verstreken, gluurde Luther om de hoek van de stoel en toen schrok hij opnieuw. De kluisdeur was verdwenen; hij keek recht die verdomde kamer in. Hij viel bijna achterover maar herstelde zich. Plotseling begreep Luther waar die stoel voor diende.

Hij herkende beide mensen in de kamer. De vrouw had hij vanavond al eerder gezien, op de foto. De vrouw des huizes, met haar hoerige kleedgewoonten. De man herkende hij om een geheel andere reden; hij was in elk geval niet de heer des huizes. Verbijsterd bewoog Luther zijn hoofd heen en weer en langzaam liet hij zijn adem ontsnappen. Hij kon het niet geloven. Zijn handen trilden en een gevoel van walging trok door hem heen. Hij probeerde zijn misselijkheid te onderdrukken en keek de slaapkamer in.

De kluisdeur diende als doorkijkspiegel. Met het licht aan de buitenkant en het duister in zijn kleine hokje was het net of hij naar een enorm tv-scherm keek.

Opeens zag hij het en het leek of alle lucht uit zijn longen werd geknepen: het collier om de hals van de vrouw. Tweehonderdduizend dollar, volgens zijn ervaren blik, misschien meer. En precies het soort snuisterij dat men 's avonds voor het naar bed gaan altijd in een kluis opbergt. Maar zijn longen ontspanden zich toen hij zag dat ze het collier afdeed en het achteloos op de vloer liet vallen.

Zijn angst nam zodanig af dat hij overeind kwam, om de stoel heen liep en zich er langzaam in liet zakken. Dus dit was de plek waar de oude man zat toe te kijken hoe zijn kleine vrouwtje suf-

geneukt werd door een aanhoudende stoet jongemannen met een minimumloon of genietend van hun vrijheid bij de gratie van een uitkering.

Hij keek om zich heen en spitste zijn oren om een geluid op te vangen van een van de andere aanwezigen in het huis. Maar wat kon hij in feite doen? In de meer dan dertig jaar dat hij in het vak zat, had hij nog nooit zoiets meegemaakt, dus hij besloot het enige te doen wat hij kon doen. Met slechts een paar centimeter glas tussen hem en zijn absolute ondergang maakte hij het zich gemakkelijk in het zachte leer en wachtte.